

โศกชะตา คือนางมารร้ายใจสามานย์ที่โปรดปรานการอัถคนจนล้นมกสิ่ง จากจุดสูงสุดของหน้าที่การงาน แบรินดอน คาร์โลล์ ไม่ได้มองโชคชะตาในแง่ดีเท่าไรนัก และเขาก็ไม่มีแนวโน้มที่จะเชื่อคติพจน์เก่าแก่ที่ว่า เมื่อพระเจ้าทรงปิดประตูบานหนึ่ง พระองค์จะทรงเปิดประตูอีกบาน เพราะเมื่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของชีวิตและอาชีพของแบรินดอนยัดลงโถส้วม พระองค์ก็ไม่ได้เปิดประตูบานใหม่ เพียงแต่กดชักโครก และยังคงซ้ำในทุกๆโอกาสที่ทำให้อีกด้วย

เชื่อว่าแบรินดอนจะโทษพระเจ้าไปเสียทั้งหมด เพราะตัวเขาเองก็เป็นหรือเคยเป็น “ต้นแบบเด็กหนุ่มจอมซ่า” ดังคำที่จอห์น เคนเนดี จูเนียร์ เพื่อนสนิทผู้จากไปของเขาใช้กล่าวถึงญาติหัวรั้นคนหนึ่งเอาไว้

แต่นั้นเป็นสมัยก่อน ไม่ใช่ตอนนี้ ให้ตายสิ เขาควรจะได้รับการละเว้นบ้าง ลักพักก็ยังดี ให้นานพอที่จะทำให้การคลานออกจากเตียงของเขาในตอนเช้านั้นคุ้มค่า นานพอที่จะหยุดเขาไม่ให้หยิบปืนสมิธแอนด์วอร์สัน .๓๕๗ แม็กนัมของลุงเฮนรี่จากตู้เก็บปืนออกมาระเบิดสมองตัวเอง

เขานึกถึงทางออกนั้นหลายครั้งในช่วงนี้ เมื่อสองคืนก่อนนี้เองที่เขา ยืนที่อเหมือนผีดิบพลางจ้องบรรดาปืนไรเฟิลและปืนพกสารพัดชนิดอยู่หน้าประตูกระจกของตู้เก็บอาวุธนานครึ่งชั่วโมง มือของเขาชุ่มเหงื่อ ท้องไส้ปั่นป่วนในขณะไล่คิดหาวิธีจบชีวิตตัวเอง หรือเรียกให้ถูกต้องคือหยุดการดำรงอยู่ของตัวเองลง เพราะจะว่าไป เขาก็เหมือนไม่ได้มีชีวิตอยู่อยู่แล้ว

Darkling I Listen

เขาคงจะหยิบปืน .๓๕๗ และขับรถลงไปยังลำธารที่ก็ครีกร ลูงของเขาเก็บเรือตกปลาที่ซื้อมาจากห้างเชียร์ไว์ที่นั่น มันมีเครื่องยนต์ชนิดเจียบและเครื่องค้นหาปลาด้วยคลื่นเสียงติดตั้งไว้พร้อมสรรพ เขาคงจะขับเรือขึ้นไปตามลำธารสักระยะหนึ่ง จากนั้นยัดกระสุนเข้าศีรษะตัวเอง ถ้าโชคดีศพของเขากับปืนก็จะเพียงแค่สาบสูญไป

ผู้คนจะคิดว่าเขาแค่จมน้ำระหว่างออกไปตกปลา แต่แล้วลูงของเขาก็จะรู้ว่าปืน .๓๕๗ กระบอกนั้นหายไป และปะติดปะต่อเรื่องราวเข้าด้วยกัน ชายชราอาจจะทำใจได้กับการจมน้ำตายของแบรนดอน แต่เขาคงรับไม่ไหวหากรู้ว่าหลานชายเพียงคนเดียวยังตัวตาย แบรนดอนยังมีสามัญสำนึกอยู่มากพอ เขาไม่อยากคิดว่าตนเองเป็นสาเหตุให้บุคคลที่ยังใส่ใจในตัวเขาเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่บนโลกใบนี้ต้องเสียชีวิตไปไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม

บอกได้เลยว่าตอนนี้เขาซักจะรู้สึกสงสารตัวเองเกินไปแล้ว ไม่ดีแน่ ความรู้สึกสมเพชตัวเองเช่นนี้ทำให้เขาหดหู่ และความหดหู่ก็จะกระตุ้นอารมณ์ร้ายๆ และในที่สุดเจ้าอารมณ์ร้ายนั้นก็จะมีอำนาจเหนือตัวเขา ทำให้เขาเริ่มอยากมีเรื่องวิวาท...หรือไม่ก็ตีเมียชิวาสรีกัลลักแบน ซึ่งทั้งสองอย่างนั้นจะเป็นตัวส่งเขาตรงกลับไปยังเรือนจำคอร์โคแรนประจำรัฐแคลิฟอร์เนีย เพื่อให้เขาได้ชดใช้โทษจนครบหกปีในข้อหาฆ่าคนโดยไม่เจตนา ขอบคุณนะ แต่อย่าดีกว่า เวลาสามปีที่ได้เดินเฉียดชาร์ลส์ แมนสัน^๑ กับเซอร์ฮาน เซอร์ฮาน^๒ อยู่ในขุมนรกแห่งนั้น มันนานพอที่จะทำให้เขาเชื่อแล้วว่าการวิวาทและชิวาส ซึ่งแม้จะหอมหวานแค่ไหน ก็ไม่หวานพอที่จะล่อลวงเขาให้กลับไปทำตัวแบบเดิมๆได้

แบรนดอนหลับตาลงครู่หนึ่งแล้วสุดท้ายใจเขาลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ชั่วขณะนั้น เขาลืมจดหมายที่อยู่ในมือไป จดหมายที่เคยทำให้เขาคลุ้มคลั่ง

^๑ Charles Manson (ค.ศ.๑๙๓๔-) อาชญากรที่ก่อคดีฆาตกรรมรุนแรงหลายครั้ง ถูกตัดสินประหารชีวิตและได้ลดโทษลงมาเหลือจำคุกตลอดชีวิต

^๒ Sirhan Bishara Sirhan (ค.ศ.๑๙๔๔-) มือปืนที่ลอบสังหารวุฒิสมาชิกโรเบิร์ต เอฟ. เคนเนดี ในปี ๑๙๖๘ ถูกตัดสินประหารชีวิตและได้ลดโทษลงมาเหลือจำคุกตลอดชีวิต

มาแล้ว เขาเพิ่งสมาธิไปยังเสียงจ๊อกแจ๊กของโทรทัศน์ที่ได้ยินอยู่เบาๆ กับเสียงครางหึ่งของเลื่อนยนต์จากนอกบ้านแทน ลุงเฮนรี่ของเขากำลังฝ่าฝืนรอรับอากาศหนาวระลอกแรกซึ่งพยากรณ์ว่าจะมาเยือนในปลายสัปดาห์ ใช้นักอุตุนิยมวิทยาในเทศซัสเซเคย์พยากรณ์อากาศได้แม่นยำสักครั้งตั้งแต่แบรndonเกิดมาหรือก่อน แต่ถึงอย่างนั้นการเตรียมพร้อมเอาไว้จะเป็นการดีที่สุด และนอกจากนี้เขาก็ยังได้ยินเสียงสนทนาสั้นๆ จากเบ็ตตี้ วิลสันพยาบาลประจำบ้านของป้าเบอร์นิซ ระหว่างที่เธอเริ่มดำเนินขั้นตอนอันละเอียดอ่อนในการดูแลผู้ป่วยเส้นเลือดในสมองตีบ แบรndonคุ้นเคยกับกิจวัตรนี้ดี เมื่อถึงเวลาที่เที่ยงตรง เบ็ตตี้จะสอดท่อลงในลำคอของเบอร์นิซ และกรอกอาหารเหลวที่ห่อเอ็นไซม์เข้าไปในกระเพาะของป้าด้วยความระมัดระวัง ดวงตาสีฟ้าซีดของเบอร์นิซจะยังคงเหม่อมองไปในความว่างเปล่า และเบ็ตตี้ก็จะหยุดเป็นระยะเพื่อเช็ดน้ำลายที่ไหลเป็นสายบางๆ ออกจากมุมปากของป้า

แบรndonเดาไม่ถูกว่าอะไรคือสิ่งที่ล่อลวงเขาให้มาเปิดประตูวิหารซึ่งปิดสนิทไว้เนิ่นนานห้องนี้ หรือบางทีเขาอาจจะเดาได้ เป็นเพราะจดหมายอีกตามเคย มันเข้าแหงและเยาะหยันเขาด้วยหมึกสีดำประณีตบรรจงบนกระดาษเขียนจดหมายสีขาวยุโรปัน ประตูห้องติดขัดเพราะแผ่นไม้บิดเบี้ยวเกิดครูดกับพื้นปูเสื่อน้ำมัน ก่อนจะติดตัวเปิดพร้อมส่งเสียงดังเอี๊ยดและลมเย็นเหม็นหืนที่มีกลิ่นและให้บรรยากาศเหมือนลมที่พัดมาจากสุสาน

เขาแง้มประตูทิ้งไว้กว้างพอแค่ให้เสียงของละครเรื่อง *อออลมาเยซิลเดรัน* และเสียงเลื่อนยนต์ของลุงเฮนรี่ดังลอดเข้ามาทำลายความเงียบภายในห้อง

เขาสูดกลิ่นเหมือนถูกสูบเข้าไปในนิยายสยองขวัญสั้นประสาธ เหมือนเป็นตัวละครเอกผู้สับสนเสียดสีที่โดนดูดลงไปใ้ในกระแสน้ำวน และเขาก็จะตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองจมอยู่ท่ามกลางกองปฏิกูลสูงท่วมเขาได้ทุกเมื่อเนื่องด้วยนั่นคือสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้บรรดาภาพงดงามน่าประทับใจที่เขวนเรียงรายอยู่บนผนังและชั้นวาง ภาพซึ่งบอกเล่าถึงชีวิตแห่งความสุขและความสำเร็จ

Darkling I Listen

ต่อแหล่ ทุกอย่างเป็นเรื่องต่อแหล่ทั้งนั้น มันเหมือนสุสานข้าง^๓ มีแต่ซากกระดูกจากอดีตของเขาโผล่ขึ้นมาเหนือกองฝุ่นและเงามืด ห้องนั้นเหม็นอับ มีดมัว ทว่าเรือเรื่องไปด้วยสิ่งที่ล้ำค่าในชีวิต รวมไปถึงรางวัล ออสการ์สีทองแวววาวที่ตั้งอยู่ข้างภาพคัตเอาต์ขนาดเท่าตัวจริงของเขาในบทพระเยซูเจ้าที่พังกกับกำแพงราวกับโลงหินบรรจุมัมมี่ เขาจับจ้องมัน พลางรู้สึกว้าไบน้ำร้อนผ่าว ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเย็นแล้วกลับไปเป็นร้อนอีกครั้ง การที่นักวิจารณ์ลับแบรนดอนและจากบทบาทในเรื่อง *เดอะรีเชอร์เรคชั่น* ไม่ใช่เพราะเขาแสดง่วยแตก เขาได้รับการเสนอชื่อชิงออสการ์ตัวที่สองจากฝีมือการแสดงครั้งนี้ด้วยซ้ำ แต่เป็นเพราะชีวิตของเขาเองต่างหากที่แทบจะไม่ได้สะท้อนให้เห็นสิ่งใดซึ่งใกล้เคียงกับความดั่งมดแม้อย

นักวิจารณ์จากนิตยสาร *ทีเพิล* หยามเอาไว้ว่า “ขณะดูเรื่อง *เดอะรีเชอร์เรคชั่น* นั้น มันเป็นการยาก (ถ้ามันจะเป็นไปได้) ที่เราจะหยุดคิดถึงความจริงได้นานพอที่จะเชื่อว่าชายผู้รับบทพระเยซูเจ้าในจอ นั้นเป็นอะไร มากไปกว่าจอมเกเรประจำฮอลลีวู้ดและฝันร้ายแห่งเมืองทินเซลทาวน์^๔ ผู้ไม่อาจแม้แต่จะเข้าร่วมงานฉายภาพยนตร์รอบปฐมทัศน์ได้ เพราะเขาถูกขังอยู่ในเรือนจำคอร์โคแรนด้วยข้อหาฆ่าคนโดยไม่เจตนา และขณะที่ *เดอะรีเชอร์เรคชั่น* อาจเป็นภาพยนตร์ที่ทำรายได้ถล่มบ็อกซ์ออฟฟิศมากที่สุดเรื่องหนึ่งแห่งปี เราต่างก็รู้ว่าสาว ๆ ที่มาต่อแถวซื้อตั๋วหนังเรื่องนี้ ครั้งแล้วครั้งเล่าไม่ได้สนใจพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยากจะเห็นหนุ่มหล่อล่ำบักแห่งฮอลลีวู้ดเดินเปลือยล่อนจ้อนขึ้นมาจากน้ำในพิธีรับศีลจุ่ม”

เขาหัวเราะเสียงแห้ง *เดอะรีเชอร์เรคชั่น* ไม่ได้เป็นแค่ภาพยนตร์ที่กอบโกยรายได้สูงสุดประจำปี แต่ยังสูงสุดตลอดกาลด้วย จำนวนผู้เข้าโบสถ์เพิ่มขึ้นยี่สิบเปอร์เซ็นต์ในเดือนถัดมาหลังจากภาพยนตร์เริ่มฉายตามรายงานของ *นิวส์วีค* ซึ่งใช้ภาพปกเป็นรูปตัดต่อของเขาในบทพระเยซูที่กำลังมองลอดลูกกรงออกมา บทความ “จากไอคอนสู่ไอดอล ภาพนี้มีอะไร

^๓ Elephant Graveyard เป็นสถานที่ในจินตนาการของนักเขียนนิยาย ช้างแก่จะเดินทางอย่างไร โดดเดี่ยวมุ่งมาตายที่นี่ ห่างไกลจากฝูงของตน

^๔ Tinsel Town ชื่อเรียกอย่างไม่เป็นทางการของฮอลลีวู้ด

ผิดเพี้ยนไปแน่ๆ” มีภาพประกอบเป็นอัยการเขตถูกก้อนหินระดมขว้างใส่พร้อมทั้งเหล่าผู้ประท้วงกำลังเขย่าประตูเรือนจำพาลางเรียกร้องไห้ปล่อยตัว “พระบุตร” ออกมา

ราวกับว่าความขาดสติในการรับรู้เหตุผลและการมองความเป็นจริงที่บิดเบี้ยวไปของผู้คนเป็นความผิดของเขาอย่างนั้นแหละ แบรินดอนล่ายหน้าสลัดความทรงจำนั้นก่อนจะมองไปรอบๆ ห้องด้วยความลึกลับ

มีของที่ระลึกอีกหลายชิ้นจัดวางอยู่ในตู้กระจก ทั้งกล่องอาหารเข้าเจเนรัลมิลล์ที่ยังไม่ได้เปิด ซึ่งมีภาพของเขาส่งยิ้มอวดฟันโยเยยิ้มมาให้คนชื่อยอดขายเพิ่มขึ้นห้าสิบเปอร์เซ็นต์ภายในหกเดือนที่รูปเขาเข้ามาประดับอยู่บนกล่อง พร้อมกับโฆษณาซึ่งออกฉายครั้งแรกระหว่างการแข่งซูเปอร์โบวล์ โฆษณานั้นนำไปสู่โฆษณาลิขิตอื่นๆ ต่อมา ทั้งน้ำอัดลม ขนม ของเล่น ยาแก้หวัดสำหรับเด็ก พุดดิ้งเยลลี่ (ที่เขากินไม่ได้ เพราะแค้ได้กลิ่นที่ไรก็อ้วกแตกแล้ว)

เมื่ออายุได้แปดขวบ เขาได้แสดงภาพยนตร์ชุดทางโทรทัศน์เรื่องแรกและใบหน้าของเขาที่เจ็ดฉายอยู่บนปกนิตยสาร *ทีวีไกด์* ถึงสี่ครั้งในห้าปีถัดมา แต่ละครั้งเกิดขึ้นหลังจากภาพยนตร์ชุดนี้ได้รับรางวัลเอ็มมีสาขาภาพยนตร์ชีวิตยอดเยี่ยม โดยมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวเด็กเหลือขอที่อยู่ในบ้านอุปถัมภ์ครอบครัวหนึ่ง ซึ่งแบรินดอนก็เด่นดังกลบรัศมีดาราสาวที่ใหญ่ที่สุดท้ายก็หงุดหงิดเพราะถูก “ไอ้เด็กเวรที่แม่มันนอนกับผู้อำนวยการสร้างเพื่อให้อะไรช่วยดันลูกชายจนดัง” เบียดบัง จนเขาถูกปฏิเสธการต่อสัญญาแสดงในปีที่หก ซึ่งก็ไม่ได้ส่งผลอะไร แต่พอแบรินดอนอายุได้สิบสามปีเค้าลางของปัญหาที่เริ่มแผ่ขยายให้เห็นได้ทั่วทิศเซลทาวนอย่างน่าหวาดหวั่นราวกับแผ่นดินไหวระลอกหลัง แบรินดอน คาร์โลส อติตหนุ่มน้อยน่ารักนำหยิกเจ้าของใบหน้างดงามราวเทวดากลับมีหน่วยก้านเกินตัวพร้อมกับความห้าวระห่าสุดชีวิตที่ทำให้ดาราสาวเพลอย่างชาร์ลี ซีน กับโรเบิร์ต ดาวนีย์ จูเนียร์ ถึงกับชิดซ้าย

ตอนนี้แบรินดอนมองผ่านฝากล่องกระจกลงไปยังกองนิตยสาร *ทีวีไกด์* ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้อย่างดี ภาพของเขาบนปกแต่ละฉบับค่อยๆ

Darkling I Listen

แปรเปลี่ยนจากเด็กชายวัยแปดขวบดวงตากกลมโตเป็นประกายด้วยความกระตือรือร้น ไปเป็นหนุ่มวัยรุ่นเลือดร้อนแววตาก้าวร้าวคมกริบที่ทำให้ผู้ใหญ่เกือบทุกคนรู้สึกประหม่า เขาไม่ใช่หนุ่มน้อยขวัญใจชาวอเมริกาอีกต่อไป แต่ถึงกระนั้นผู้คนล้นหลามก็ยังพากันมาชื่นชมเขาบนจอเงิน เพราะมีเสน่ห์บางอย่างอยู่ในวิธีที่เขาดึงดูดและกระชากใจคนดู เหล่านักวิจารณ์เปรียบเทียบกับแจ็กกับเจมส์ ดีน และมาร์ลอน แบรนโด ในวัยหนุ่มเท่า หัวแข็ง ร้ายกาจ น่าหลงใหล ประสบความสำเร็จ เฉลียวฉลาด และอาจเป็นนักแสดงหนุ่มที่ยอดเยี่ยมที่สุดในสามทศวรรษล่าสุดนี้เลยก็ได้

บนหนังมีโปสเตอร์ภาพยนตร์ใส่กรอบแขวนไว้ รวมทั้งปกนิตยสาร เขาได้ขึ้นปกพีเพิลแปดครั้ง ครั้งหนึ่งในฐานะสุดยอดหนุ่มเซ็กซี่แห่งยุค นอกจากนี้ยังมีทั้ง *มูฟวี่ไลน์*, *เอนเตอร์เทนเมนต์วีคลี่* และ *วานิตีแฟร์* หรือแม้แต่ *คอสโม* ในฐานะผู้ชายที่สาวๆจินตนาการถึงมากที่สุดขณะร่วมรัก

แน่นอนว่ามีภาพถ่ายอื่นๆรวมอยู่ด้วย นั่นคือรูปแบรนดอนกับผู้หญิง ไม่ว่าจะนางแบบหรือนักแสดง ภาพของเขากับเจ้าหญิงไดอาน่าในปารีสซึ่งถูกถ่ายไว้ไม่กี่สัปดาห์ก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์ อีกรูปหนึ่งเป็นตอนที่เขาเล่นโรลเลอร์เบลดกับจอร์จ แคนเนดี จูเนียร์ ในเซ็นทรัลปาร์ค แต่ภาพที่เบอร์นิซและเฮนรีทะเลาะกันมากที่สุดคือภาพที่พวกเขาถ่ายร่วมกันหลังเวที หลังจากแบรนดอนเพิ่งรับรางวัลออสการ์ประเภทนักแสดงชายยอดเยี่ยมสาขาภาพยนตร์ชีวิตจากเรื่อง *ดาร์กไนท์อินเจอร์โค* เขาให้ลูฮเอนรีและบ๊อบเบอร์นิซขึ้นเครื่องบินเจ็ทส่วนตัว พาไปซื้อของชนิดจ่ายไม่อั้นบนถนนโรตตี้โอโตโรพี ให้เข้าพักในโรงแรมเบเวอร์ลีฮิลตัน และก่อนจะเอยถึงใครๆอีกมากมายมหาศาล เขาก็อุทิศรางวัลออสการ์ที่ได้ให้แก่บ๊อบเบอร์นิซกับลูฮเอนรีสำหรับความรักและการสนับสนุนจากพวกเขา...โดยไม่เปลืองน้ำลายเม้สักหยดเพื่อกล่าวถึงแม่ซึ่งนั่งอยู่ในกลุ่มผู้ชมด้วยเลย ขณะที่กล้องเลื่อนไปจับภาพในระยะใกล้ สีหน้าของคาร์รา คาร์โลส ก็หนึ่งขิ่งและขีดเผือดราวกับศพ หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวในเช้าวันรุ่งขึ้นว่า “แม่สุดที่รักถูกเข็ดใส่บนเวทีออสการ์!” ส่วนคำพูดของคาร์ราที่เอยโต้ตอบต่อความสำเร็จของแบรนดอนคือ “คุณะกรรมมารคงมัวแต่เอาหัวมุดกันกันอยู่นะสิ”

แบรนดอนที่รัก ฉันไม่รู้ว่าคุณจะดำเนินชีวิตเช่นนี้ต่อไปได้อีกนานแค่ไหน หลายปีที่ฝ่าฝัน ฝ่าห้วง ฝ่ามอม...

แบรนดอนกะพริบตาไล่เหงื่อที่ไหลเข้าตาออกไปแล้วอ่านจดหมายในมืออีกรอบ ด้วยเหตุผลบางอย่าง มันดูเหมาะสมดีที่จะมาอ่านในห้องนี้ รายล้อมด้วยความทรงจำของคนและสิ่งที่เขาเคยเป็น ดาราหนึ่งขวัญใจคนนับล้าน แต่ช่วงเวลานั้นนั่นเองที่ความสำเร็จเหล่านี้ดึงดูดแฟน ๆ โรคิจิตหรือพวกคลั่งไคล้อย่างไม่ลืมหูลืมตาทุกประเภทเข้ามา ตอนนั้นเขาเป็นเพียงคนธรรมดาที่อาศัยอยู่ไปวันๆ ในเท็กซัส เป็นอดีตนักแสดงตลกฉบับคนติดเหล้าที่กำลังฟื้นตัว และอดีตนักโทษซึ่งมีเสน่ห์พอๆ กับซากลั้ตว์ที่ถูกธรณีพิบัติมาแล้วหลายสัปดาห์

ฉันเฝ้ามองคุณมานาน คุณเท่านั้น ไม่ว่าจะในยามเช้า เทียงวันหรือค่ำคืน แต่คุณก็มองข้ามฉันไป โอ ฉันหมดอาลัยตายอยากแล้ว โหดร้าย คนโหดร้าย เพราะคุณแหม่ๆ ฉันตั้งตารอวันอันรุ่งโรจน์ ด้วยเสียงเพรียกเรียกนามนุ่มนวลที่พรากพาลมหายใจให้ปลิดปลง เมื่อถึงเวลา ชายในความมืดผู้เป็นที่รักของฉัน เราจะได้อยู่ด้วยกัน ฉันไม่ได้ตามคุณมาจากแคลิฟอร์เนียเพื่อปล่อยให้คุณหลุดมือไปในคราวนี้ จนกว่าจะถึงวันนั้น ฉันจะยังเป็นแค่...

ผู้เฝ้าคอย

“คุณแบรนดอนคะ” มือข้างหนึ่งแตะหลังเขา

แบรนดอนสะดุ้งแล้วหันกลับไป

เบ็ตตี้ วิลสัน ซึ่งเป็นพยาบาลของบ้ำก้าวดูหายไปด้วยความตระหนก ดวงตาเธอเบิกกว้างและปากอ้าค้างอย่างแปลกใจ “พระเจ้า ที่รัก ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณตกใจนะคะ ตายจริง คุณหน้าซีดอย่างกับกระดาษแผ่นมีเรื่องอะไรหรือเปล่า” เธอลดสายตาลงไปยังจดหมายในมือเขา คิ้วเส้นบางสีดำของเธอขมวดเข้าหากัน

แบรนดอนส่ายหน้าขณะพับจดหมายแล้วยัดมันใส่กระเป๋าหลังกางเกงยีนส์ “ไม่ ไม่มีอะไรหรอก” เขาถอนหายใจสั้นสะท้าน “เป็นเพราะห้องนี้นะ มันน่าขนลุกอย่างกับสุสาน ไม่รู้เหมือนกันว่าผมเข้ามาในนี้ทำไม มันชวนให้

Darkling I Listen

หอดูเป็นบ้า”

เขาเดินอ้อมตัวเธอกลับเข้าสู่ความอบอุ่นของห้องครัวสีเหลืองสว่าง ที่มีผ้ามาถูไม้สีขาवनหน้าต่างและกลิ่นพายลูกเกดลอยกรุ่นออกมาจากเตาอบ ความรู้สึกปลอดภัยจากที่นั่นห่อหุ้มเขาราวกับผ้าห่มขนฟู หัวใจของเขาเต้นช้าลง สารอะดรีนาลีนที่แล่นพล่านเริ่มบางเบา ทำให้เขาแค่วิ่งเวียนนิดหน่อย และรู้สึกง่วงที่ยอมให้จดหมายปัญญาอ่อนนั้นมากระตุกขวัญตัวเอง เขาได้รับจดหมายจากบุคคลนิรนามรายเดิมนี่มานานหลายปีแล้ว

“ผู้เฝ้าคอย” พร้าชื่นชมเขาอยู่หนึ่งประโยค และในประโยคถัดมาก็กล่าวว่ ถ้าเธอยังไม่อาจสาสมใจในความสัมพันธ์ที่ไม่มีตัวตนของพวกเขา เธอก็ตั้งใจเต็มที่จะยิงเขาให้ร่วงด้วยปืนกลมืออูซี่ คำขู่เหล่านั้นน่ารำคาญและไม่ได้น่ากลัวอะไรนักในช่วงที่อาชีพของเขากำลังรุ่งโรจน์ แถมยังน่าขำในเวลาที่เขาทิ้งจดหมายลงถังขยะในห้องซัง แต่เมื่อพวกมันเริ่มถูกส่งมาที่ไร่ของลุงเขาเมื่อสี่เดือนก่อน ความรำคาญใจก็เริ่มขมวดตัวรวมกันเป็นความหวาดหวั่นชวนยะเยือก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกมันประทับตราไปรษณีย์จากในทีกก็ครีก

เรื่องที่เขาตามเขามาจนถึงทีกก็ครีกนี้เป็นข่าวร้าย ร้ายมาก ๆ ความลุ่มหลงที่เขามีต่อเขาไม่ได้เป็นเพียงความเพ้อฝันลมๆ แล้งๆ ชั่วครู่ชั่วยามให้มองข้ามได้อีก ตั้งแต่เดินออกจากเรือนจำคอร์โคแรนมา เขาก็จัดการปกปิดที่อยู่ของตัวเองจากทุกๆ คนได้ ยกเว้นตัวแทนของเขาและประชากรอันน้อยนิดของทีกก็ครีกในเทกซัสเท่านั้น ผู้คนในทีกก็ครีกปกป้องความเป็นส่วนตัวของเขา แบรินดอน คาร์โลล์ เป็นลูกเมืองที่ประสบความสำเร็จในชีวิต แม้ความจริงแล้วอาชีพการงานจะล้มเหลวไม่เป็นท่า แต่ชาวเมืองก็ไม่โทษแบรินดอนเท่ากับที่โทษแม่ของเขา แบรินดอนผู้นำสงสารคือผู้รับผลกระทบจากสภาพการเลี้ยงดู และไม่มีใครสักคนในทีกก็ครีกที่จะมองค้ำว่ คาร์โลล์ เป็นอะไรอย่างอื่นมากกว่าหญิงสาวสอนที่ทิ้งลูกตัวเองและเปลี่ยนสามีบ่อยพ่อยๆ กับเปลี่ยนกางเกงในเฟรเดอริก'สออฟซอลลีสู่ดูของเธอ

แล้วผู้เฝ้าคอยหาเขาพบได้อย่างไร

แบรนดอนล้วงกระเป๋าความหาบหรี

เบ็ตตี้เอื้อมลงในลิ้นชักก่อนจะหยิบบุหรีวินสตันส์ของใหม่ออกมา โยนให้เขาอย่างรวดเร็วและรู้หน้าที่ แบรนดอนฉีกซองพลาสติกแล้วเดินไปที่หน้าต่าง เพื่อมองลงไปยังลุงของเขาซึ่งกำลังนั่งพักหายใจจากการเลื่อยพื้นอยู่บนตอมไม้ รูฟัส เจ้าหมาแก่พันธุ์บาสเซตฮาวนด์ของเฮนรีนอนอยู่ข้างเท้าโดยวางจมูกกับปากห้อยย้อยของมันลงบนปลายรองเท้าบู๊ตเรดวิงของลุง

“ตาเฒ่าหัวต้อเอ๊ย” แบรนดอนพูดด้วยน้ำเสียงรักใคร่ขณะคาบบุหรีไว้ที่ปาก จากนั้นล้วงไฟแช็กออกจากกระเป๋า เขากวาดตาไปตามแนวต้นไม้ไกลๆ พลังมองหาสาวโหดควงป็นนูซีที่เรียกตัวเองว่าผู้เฝ้าคอย “เราเถียงกันเป็นชั่วโมงว่าใครจะเป็นคนตัดพื้นเวอร์ทะเลพวกนั้น ลุงบอกว่าเดี๋ยวผมผลอตตาตัวเองด้วนแล้วจะไม่มีใครในฮอลลิวู้ดมาจ้างผมอีกอย่างกับว่าจะมีใครมาจ้างผมงั้นแหละ” เขาสูบบุหรีและตีมดากับไอควันดุนในปอด รู้สึกได้ว่าความตึงเครียดบนไหล่เริ่มผ่อนคลายลง

“อย่าดูถูกตัวเองอย่างนั้นอีกสิคะ คุณแบรนดอน พอมีบทเหมาะๆ มาให้คุณเล่นเมื่อไหร่ เดี่ยวคุณก็กลับไปดังกว่าใครก่อนจะทันรู้ตัวด้วยซ้ำ” เบ็ตตี้เลื่อนฝาเตาอบลง แล้วเอื้อมมือซึ่งสวมถุงมือกันความร้อนเข้าไปหยิบพายเคือดปุดที่มีแผ่นโลหะครอบหน้าไว้ เธอวางมันบนหลังตู้ไม้เพื่อรอให้เย็นลง จากนั้นเปิดตู้เย็นหยิบแฮมที่เหลืออยู่และถัวยสลัดมันฝรั่งราดมัสตาร์ดเต็มปรี้ออกมา “คุณเฮนรีคงอยากกินอะไรก่อนไปพบหมอตตามันดีให้ฉันทำแซนด์วิชให้คุณไหมคะ”

แบรนดอนส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มแยกเขี้ยว “นี่ไม่ใช่หน้าที่ของคุณนะ รู้ไหม เราจ้างคุณมาดูแลความเป็นอยู่ให้ป่าผม ผมว่าเฮนรีกับผมดูแลตัวเองและเอาแฮมกับมายองเนสชนิดหน้อยราดขนมปังกินเองได้เวลาเราหิว”

“ฉันชอบทำคะ” เธอฉีกยิ้มกว้างอวดฟันสีเหลืองอ่อนที่มีลิปสติกสีแดงเบื่อนติดอยู่ “คุณก็เหมือนครอบครัวของฉันนะคะ คุณแบรนดอนมันทำให้ฉันรู้สึกว่ามี...จุดมุ่งหมาย ตัวฉันเองก็ไม่มีครอบครัว และอีกอย่างถ้าฉันไม่ได้มาดูแลคุณกับคุณเฮนรี ฉันก็คงมัวแต่ไปเสียเวลานั่งดูละคร

Darkling I Listen

น้ำเน่ากับรายการของเจอร์รี่ สปริงเกอร์^๔ อยู่ละคะ”

“ก็ยังมีโอปราห์ให้ดูนี่”

“เดี๋ยวนี้ฉันทนดูเธอไม่ไหวแล้ว” เบ็ตตี้สายหน้าจอนบอยผมหยักศก สีม่วงแดงยาวประป่าสะบัดไหว มันสะบัดอยู่เหนือไหล่ท่วมหน้าใต้เสื้อ ผ้าฝ้ายแขนยาวนี้ยับกริบ “เธอนำหนักลดอีกแล้ว ฉันทะเลียมยัดจิงเวลาเธอนำหนักลด เธออวดดีคะ ฉันทนคนอ้วนอวดดีได้อยู่หรอก แต่รับไม่ได้จริงๆกับคนผอมที่อวดดีนะ โอ๊ย ตายละ แต่งกาตองหมดซะแล้ว เตือนฉันให้จดลงในรายการของข้าที่จะซื้อด้วยนะคะ คุณก็รู้ว่าคุณเฮนรี่ชอบให้ใส่อะไรในขนมปังทาเนยบ้าง แน่ใจนะคะว่าไม่อยากกินแซนด์วิชสักชิ้น”

เธอหันหน้ากลับมาแล้วจ้องเขาด้วยดวงตาแป่วสีเขียวจัดเหมือนใบไม้แบรนดอนสงสัยว่าเธอใส่คอนแทคท์เลนส์สี ไม่มีใครจะมีตาสีเขียวได้ขนาดนี้

“เดี๋ยวพอพายุเย็นแล้วฉันจะตัดไว้ให้คุณสักชิ้น” เบ็ตตี้เสนอ “พายุจะและถ้าฉันตัดตอนมันยังร้อนเกินไป”

“ผมจะไปหาอะไรกินในเมือง” เขาอัดควันเข้าปอดอีกเชือก

“ฉันจะทำของโปรดของคุณให้กินคืนนี้นะคะ” เธอบอกขณะหยิบขนมปังขาวแผ่นบางยี่ห้อมิสซิสแบร์ตมาหนึ่งแถว “สตี๊กไก่ทอดกับผักกระเจียวสดทอด”

เขามองลูกกัมลงเกาหัวรูปัส เจ้าหมาลุกขึ้นนั่งและจ้องตรงไปยังป่าสน มันขีดหัวพลางทำหูตึง ขนคอกลุกชัน “ผมไม่กลับมากินมื้อเย็นที่บ้านหรอก” เขาตอบอย่างเลื่อนลอยแล้วเพ่งมองไปยังแนวต้นไม้ไกลๆอีกครั้ง “ผมมีเดทนะ”

“เดทเหรอคะ”

อะไรบางอย่างในน้ำเสียงของเบ็ตตี้ตอนที่โพล่งคำว่า “เดท” ออกมา ทำให้แบรนดอนต้องเหลียวกลับมามอง ใบหน้ารูปเหลี่ยมของเธอซึ่งปิดแก้มสีจัดจ้านดูคล้ายตัวตุลกลั่นน้อยๆ ขณะที่เธอจับจ้องเขาด้วยความตกตะลึง

^๔ Jerry Springer (ค.ศ.๑๙๔๔ -) พิธีกรรายการโทรทัศน์ The Jerry Springer Show ซึ่งมีจุดเด่นในการนำเสนอเรื่องราวขัดแย้งหรือพฤติกรรมในด้านลบของแขกรับเชิญจนทำให้เกิดการทะเลาะด่าทอ หรือชกต่อยกันกลางรายการบ่อยครั้ง

“กับใครคะ” เธอถามพลางทาบมือลงกับดอกแกลดดิโอสี่ที่ปักอยู่บนหน้าอก ไม่ต้องสงสัยว่าเบ็ตตี้กำลังตกใจจริง ๆ ตัวเขาเองก็เหมือนกัน เพราะเขาแทบไม่ออกจากไร่ไปไหนเลยตั้งแต่ย้ายกลับมาอยู่ที่นี่ก็ครึ่ง และเขาก็ไม่เคยคบหาใครด้วย

“ชาร์ลลอตต์ มิงเกอร์ เธอเป็นพนักงานคิดเงินที่วอลมาร์ท”

“คนที่ผมบลอนด์ สูงราวๆห้าฟุตหกนิ้ว มีไอคิวสามสิบถ้าเธอโชคดีพอนะเธอ”

แบรนดอนเคาะเก้าอี้หรือลงในอุ้งมือแล้วจิกยิ้ม “คนเดียวกันนั่นแหละ แต่ผมว่าคุณประเมินไอคิวเธอสูงไปนะ”

เบ็ตตี้เฝ้าปากแน่น “ทำไมคะ”

“ทำไมนะเธอ” เขาเลิกคิ้วขึ้นแล้วขยับไหล่ “ผมว่าเธอคงเจอผมตอนกำลังเปราะบางพอดีละมั้ง ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่คุณสวมกระโปรงตัวเล็กเท่าปลาเตอร์ยาหรอก” เบ็ตตี้หรีตาลง ทำให้แบรนดอนรู้สึกร้อนผ่าวบนใบหน้า เขาพนันวันเป็นสายยาวก่อนจะยกไหล่ “หรือบางทีผมคงเบื่อการใช้ชีวิตเหมือนพระแบบนี้เต็มที่แล้วก็ได้”

“เธออายุน้อยกว่าคุณครึ่งหนึ่งเขี้ยวคะ”

“บ้าน่า ผมเพิ่งจะสามสิบห้า”

“ถ้าแม่สาวนั้นอายุเกินสิบเจ็ดมาได้หนึ่งวัน ฉันก็เป็นซินดี้ ครอว์ฟอร์ดแล้ว สิ่งสุดท้ายที่คุณต้องการตอนนี้คือมีปัญหากับผู้เยาว์นะ”

“เธออายุยี่สิบ ผมถามเธอแล้ว”

“ดูใบขับขี่ของเธอก่อนเถอะ แล้วอีกอย่าง ยี่สิบก็ยังคงเด็กเกินไปสำหรับผู้ชายอายุขนาดคุณอยู่ดี”

แบรนดอนหัวเราะแล้วขยับเก้าอี้หรือในอ่างล้างจาน “ถ้าคุณอยากเทศน์เรื่องตาแก่กับเด็กสาวเฮ้อๆละก็ ไปด่าเจ็ด นิโคลสัน กับไมค์ ดักลาสดีกว่า ให้ตายสิ เราแค่ไปกินเบอร์เกอร์ด้วยกันเท่านั้นเอง ไม่ได้เข้าโรงแรมจิ้งหรีดหรอกน่า ผมจะกลับบ้านภายในห้าทุ่ม ผมสัญญา” เขาจับแก้มเธอเร็วๆแล้วเสริมเสียงนุ่ม “แต่ก็ขอบคุณที่เป็นห่วงนะ เบ็ตตี้ มันมีความหมายกับผมชะมัด คุณก็รู้”

Darkling I Listen

โทรศัพท์ดังขึ้น แบรินดอนยกหูจากที่วางแล้วเดินไปทางประตูห้องนอนของป้า

“ฮัลโหล”

“ที่รัก ฉันหวังว่าคุณจะอยู่ในบ้าน ไม่ใช่ออกไปขับรถแทรกเตอร์สุดสยองนั้นข้างนอกนะ ฉันนี่ก็ภาพหุ่นงามๆ ของคุณโดนบดแล้วอัดเป็นก้อนสี่เหลี่ยมเล็กๆ แบบที่โยนให้หมูกินได้เลย”

“สวัสดี มิลเดรด” เขาขำเสียงกลับไปหาเบ็ตตี้แล้วลอกตา “ผมรอให้คุณโทร.มาเมื่อคืนนี้”

“ที่รัก เมื่อคืนฉันไปกินม้อค่าแล้วก็คุยกับสปีลเบิร์กอยู่นะจ๊ะ ฉันเกือบจะโน้มน้าวให้เขาใช้คุณในหนังสือต่อไปของเขาได้แล้วเชียะ”

“คุณมันซีไม้ มิลเดรด” แบรินดอนลดเสียงโทรศัพท์ลงและสงสัยว่า มิลเดรดคิดว่าเธอกำลังล้อเล่นกับใครอยู่ จากนั้นเขาก็เตือนตัวเองว่า คำตลปตะแลงเช่นนี้เป็นเรื่องปกติของพวกเขาตัวแทน งานส่วนหนึ่งของพวกนั้นคือเติมเต็มความพ้อฝันให้ลูกค้าผู้ขาดความมั่นใจและชี้แนะจนมากพอที่จะยังทำให้พวกเขาเชื่อว่าตัวแทนของตนนั้นคุ้มค่ากับส่วนแบ่งร้อยละสิบห้าจริงๆ

เขาใช้หัวไหล่หนีบทูโทรศัพท์แล้วกระตุกกระดาษที่ขูดจากกล่องมาขีดตารางเปียกชื้นของป้าอย่างเบามือ จากนั้นจัดผ้าห่มคลุมดักที่พาดเข้าเอาไว้โดยค่อยๆ พับปลายเก็บไว้ใต้ต้นขาพอมติดกระดูกของเธอ “ถึงคุณจะเป็นตัวแทนคนสุดท้ายที่เหลือในวงการ สปีลเบิร์กก็คงไม่ยอมเสียเวลาให้คุณอยู่ดี อย่าว่ำแต่ยอมนั่งกินข้าวโต๊ะเดียวกับคุณเลย”

“อ้อ ฉันลืมไป ฉันมันแค่ดีพอสำหรับดาราตกอับหลงตัวเองที่เชื่อจริงๆ ว่าจะมีใครในฮอลลีวูดอยากจ้างเขา หลังจากติดคุกอยู่สามปีเพราะฆ่าราชินีหนึ่งไปโรครจิตสินะ”

“ไปตายซะ มิลเดรด” เขากระแทกหูโทรศัพท์อย่างแรงจนกริ่งลั่นกริ่งและผ่นงสะเทือนตาม มันดังขึ้นอีกครั้งทันที เขากระแทกหูซ้ำให้แรงกว่าเก่าจนเบ็ตตี้ต้องรีบปิดประตูตู้เก็บของในครัวก่อนที่แก้วบนชั้นจะพากันตีลังการ่วงลงพื้น พอมันดังรอบที่สาม เขาก็รับสายโดยไม่พูดอะไรขณะ

การอบหู่โทรศัพท์แน่นจนเจ็บข้อมือ

“ฉันจะไปเทกซ์ส” มิลเดรดบอก เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ได้เกรงกลัว
แม้แต่น้อยกับเสียงหายใจหอบหนักหรืออารมณ์รุนแรงราวระเบิดปรมาณู
ของเธอ ซึ่งหากพุ่งทะลุจุดเดือดเมื่อไรก็อาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ดังเช่น
ที่เหล่าผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับได้ค้นพบเมื่อหลายปีมาแล้ว...ไม่นับ
บรรดาตัวแทนคนก่อนหน้าด้วย

“ผมไม่ต้องการให้คุณมาที่เทกซ์สอีก” เสียงของเขาสั้นพรวดจาก
อารมณ์ที่สะกดกลั้นไว้ ส่งผลให้มิลเดรด เฟลด์แมน ยิ่งจมฮวบลงในเก้าอี้
แล้วหลับตาลง พลังระลึกว่าเสียงของเขาแทบห้าวได้แค่ไหนและสิ้นสะท้าน
ด้วยแรงปรารถนาได้เพียงใด เธอผ่านผู้ชายมากมาย แต่ไม่เคยมีใครทำให้เธอ
พลุ่งพล่านด้วยอารมณ์ดิบได้เท่าแบรנדอน คาร์โลส

“อ้าว ทำไมล่ะที่รัก มันผ่านมานานแค่ไหนแล้วนะ เจ็ดหรือแปด
เดือนใช่ไหมตั้งแต่พวกเขาปล่อยคุณออกมาจากกรงแคบๆ น่าขนลุกนั้น
ปานนี้คุณก็น่าจะตั้งสติได้ดีพอที่จะกลับไปทำงานแล้วนี่ ปานนี้คุณคงเบื่อ
การเช็ดขี้ม้าหรือให้อาหารหมูเต็มที ยังไม่รวมถึงต้องเดินกระแทบไหล่พวก
บ้านนอกชอกต้อเป็นโขนงอีก คุณต้องใกล้คลั่งที่สุดขีดแล้วแน่ๆ บอกฉัน
สิคะ ที่รัก เล่าให้มิลเดรดฟังทุกอย่างเลย”

เขาเงยบกริบ ก่อนจะเอ่ย “ผมยังไม่พร้อม ผมอาจไม่มีวันพร้อม
อีกเลยก็ได้ คุณไม่ยุ่งกับผมสักพักไม่ได้หรือไงวะ ผมต้องใช้ความคิด”

“คุณอายุมากขึ้นทุกทีนะ แบรנדอน มีพระเอกหนุ่มๆ ฝีมือดีอีก
ตั้งเยอะที่กำลังเข้ามาแทนที่คุณ ทั้งดิลคาปรีโอ, แอฟเฟลิค, เดมอน คุณ
อายุสามสิบห้าแล้วนะคุณหัว อีกไม่นานคุณก็จะหมดเสน่ห์ดึงดูดแม่พวก
สาวสวยสูงงอมที่ให้นั่งของคุณทำรายได้สูงสุดตั้งแต่ทอม ครูส ไป
เจ็ดฉายอยู่บนจอในเรื่อง *ที่อบอุ่น*”

เธอหยิบหนังสือพิมพ์แท็บลอยด์ฉบับเก่าที่มีภาพปกเป็นรูปถ่าย
พรำมัวของแบรנדอนถูกสวมกุญแจมือหยาบโดยมีตำรวจมือดีของกรมตำรวจ
ลอสแอนเจลิสสองนายยืนประกบข้าง “ยอมรับเถอะคุณหัว คุณอาจต้อง
ใช้เวลาหลายปีกว่าจะฟื้นตัวได้จากหายนะในคดีเอเมอร์ลด์ มาร์เชลล่า

Darkling I Listen

ถ้าคุณยังฟื้นตัวได้อยู่ขณะนี้ ช่วยจำไว้ด้วยว่าถึงแม้ก่อนที่รถเฟอร์รารีของคุณที่มีเอเมอรัลด์อยู่ข้างในจะพุ่งทะลุลากันขอบถนนไป คุณเองก็มีปัญหาท่วมสูงจนถึงก้นงามๆของคุณอยู่แล้ว”

“ผมนึกว่าตัวแทนควรจะมีหน้าที่ส่งเสริมความมั่นใจในตัวเองให้ลูกค้าซะอีก”

“แต่ต่อเมื่อลูกค้าเต็มใจจะจับกันตัวแทนคนที่ว่าเท่านั้นแหละ”

แล้วก็เจียบกันไปอีกครั้ง เขาหดหู หงุดหงิด ชุ่นเคือง และกำลังคิดจินตนาการถึงวิธีเลวร้ายต่างๆที่ตัวเองจะใช้แก้แค้นเธอจากการโประความเป็นจริงใส่หน้าเขาได้ แต่นี่เขาไม่ได้เต็มเหล่า ไม่เช่นนั้นปานนี้เขาคงเชือดเฉือนเธอด้วยคำพูดหยาบเหยียดเสียดเสียดสีจนเหลือแต่กระดูกไปแล้ว

เธอยิ้มพลางเลื่อนเท้าลงบนพื้นแล้วโน้มตัวมาข้างหน้า วางศอกไว้บนโต๊ะ เล็บยาวสีแดงลุบไล้อยู่บนสายโทรศัพท์ “ตกลงว่าฉันจะไปเทกซ์ส นะคะ ฉันจะไปสำรวจตลาดในดัลลัส เพื่อจะหาดูว่ามีใครถ่ายหนังอยู่ที่ลาสโคลินาสบ้าง บางทีคุณอาจจะไปเป็นนักแสดงรับเชิญได้ ฉันจะโทรหาใครสักคนสองคน เอาพอร์ตโฟลิโอของคุณไปให้ตัวแทนโฆษณาที่นั่นดู แล้วเราจะกินมื้อค่ำกัน...หรืออะไรประมาณนั้น”

เบรนนอนวางหูโทรศัพท์โดยไม่เอ่ยคำลา เขาเดินออกจากบ้าน รู้สึกว่าถ้าไม่ชกอะไรสักอย่างในอีกไม่กี่วินาทีนี้ เขาคงจะระเบิดกระจุยต่อหน้าสายตาเป็นกังวลของเบ็ตตี้แน่ๆ เขายืนอยู่บนเฉลียงพลางยัดมือลงกระเป๋าทางเกงยีนส์ สมองค้นหาเหตุผลทุกข้อที่ทำให้เขาควรจะได้มิลเดรด เฟลด์แมน ออกทันทีที่เธอเสนอหน้าเข้ามาในทีกก็ครึก เธอร้ายกาจ อาฆาตแค้น และเป็นตัวแทนที่แย่ที่สุดใวงการ มีแต่คนชี้แพ้อย่างเขาเท่านั้นที่จะยอมเสียเวลาอยู่กับเธอ เขาเคยคิดจะไล่เธอออกอย่างน้อยเป็นร้อยครั้ง แต่ความคิดนั้นก็วนเวียนอยู่นานพอให้ตัวแทนอีกสิบกว่าคนวางสายใส่เขา

นั่งบ้านั้นเอาอะไรมาพูดเป็นนัยๆว่าเขาผ่านพ้นวัยรุ่งโรจน์มาแล้ว ใครว่า ร่างกายเขาไม่เคยดูดีได้เท่าตอนนี้ หลังจากที่ซบเอาชีวิตออกจากทุกระบบในร่างกายไปหมดแล้ว สมองของเขาก็เฉียบคมและกระจ่างใสเฉพาะในเวลาส่วนใหญ่ที่มันไม่ได้ขุ่นมัวไปด้วยความรู้สึกสมเพชตัวเองและ

เฉื่อยชาจากความเบื่อหน่ายละณะ แน่นนอนว่าเขายังต้องจัดการกับโทษของตัวเองอยู่ โศคร้ายที่เขาเป็นคนอารมณ์ร้อน ซึ่งจะมันปะทุพุ่งขึ้นเมื่อดื่มเหล้า เขาเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กว่าต้องตอบแทนกลับไปเท่ากับที่ได้รับมา และสิ่งที่เขาได้รับส่วนใหญ่อีกก็คือการถูกทำร้ายทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ เขาจึงส่งคืนกลับไปอย่างสาสม ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว

รูฟัสพุ่งตัวออกไปตามเส้นทางยาวแล้วส่งเสียงหอน สะบัดหู ไม่สนใจเสียงเฮนรี่ที่ตะโกนเรียกให้หยุด เฮนรี่จึงส่ายหน้าพลางเดินหัวเราะอ้อมตัวบ้านมา ผ้าเช็ดหน้ามีลายสีแดงผืนใหญ่ไหลพันขอบกระเป๋าด้านข้างของเอี้ยมตัวซีด ความรู้สึกบางอย่างในตัวแบรนดอนอ่อนยวบลงเมื่อเขามองสูง เห็นศีรษะล้านเลี่ยนมีเหงื่อผุดเป็นประกายและใบหน้าแดงก่ำจากการออกแรง

“ไอ้หมานั่นได้กลิ่นอะไรอีกแล้ว” เฮนรี่ว่าขณะหยิบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ “ลุงสงสัยจริงว่าเมื่อไหร่มันจะรู้ตัวซะที่ว่ามันแก่เกินกว่าจะวิ่งไล่กระต่ายแล้ว” เขายิ้มให้แบรนดอน ดวงตาสีฟ้าแวววับด้วยความขบขัน “ลุงเองก็คงไม่ต่างจากมันเท่าไรใช่ไหมล่ะ หา”

“อย่างน้อยลุงก็ยังมีสติดีพอที่จะยอมรับความเปลี่ยนแปลงและไม่ออกไปข้างนอกนั้นกับมันด้วย”

“ไม่ใช่เพราะลุงไม่อยากออกไปแน่ๆ ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการได้ไล่จับกระต่ายตอนเช้าตรู่อีกแล้ว ให้หัวใจวัยชราได้ออกแรงสูบฉีดชะบ่าง”

แบรนดอนมองไปทางอื่น “พูดถึงเรื่องหัวใจสูบฉีด ลุงมีนัดไปหาหมออะ ผมจะขับรถให้”

เฮนรี่จ้องเขาอย่างครุ่นคิด “ใครทำแกหงุดหงิดมาละสิ”

“พวกตัวแทนนะครับ นำรำคาญกันทั้งหมดนั่นแหละ”

“มิลเดรดอีกแล้วสิ”

แบรนดอนพยักหน้า และเฮนรี่ก็หัวเราะหึๆ ตบหลังหลานชาย “ลุงได้กลิ่นพายลูกเกิดกับสลัดมันฝรั่งราดมัสดาร์ตแะ โอ๊ยตาย เบ็ตดีเอาใจเราซะจนเสียผู้เสียคนกันหมดแล้ว”

เฮนรี่เดินเตร่เข้าบ้านไปและปล่อยให้ประตูลงจอดกระแทกปิดเบื้อง

Darkling I Listen

หลัง แบนดอนสงสัยว่าเขาได้ยินเสียงประตুমุ่งลวดเก๋าๆ บานนั้นกระแทก
ปิดมาแล้วกี่ครั้งในช่วงตลอดสามสิบห้าปีที่เขาซัดเซกกลับมายังทีกก็ครึก
เพื่อหาสิ่งปลุกปลอบใจและความมั่นคง มีหลายครั้งขณะที่เขานอนอยู่บน
เตียงในมาลิบู หรือในรถเทอร์เลอร์ระหว่างถ่ายหนัง และฝันว่าเขาได้กลับมา
ที่ไร่ของลุงกับป้าแล้วนั่งอาบแดดอยู่บนเฉลียง พลังฟังเสียงเบอร์นิช
ฮัมเพลงขณะทำอาหาร ทำความสะอาดบ้าน หรือรีดผ้า ความทรงจำ
เหล่านั้นมักจะบรรเทาโทษของเขาให้เบาบางลงได้เสมอ

ที่ไหนสักแห่งบริเวณใกล้รั้วด้านหน้า เลย์ฟุ่มบ็อกซ์วูดและดงเมอร์เทิล
ซึ่งจะกลายเป็นพวงดอกไม้สีชมพูม่วงบานสะพรั่งในฤดูร้อน เสียงเห่าของ
รูฟัสเริ่มดังขรม เจ้าหมาแก่นั่นคงไล่ต้อนแร็คคูนขึ้นต้นไม้ หรือไม้กึ่ง
ตัวนั้นทำรังอยู่ในกองใบสนเข็มเน่าแฉะๆ แบนดอนขมวดคิ้วก้าวลงจาก
เฉลียงแล้วเริ่มเดินตามไป

มิตซี ดิลแมน ขดตัวอยู่บนเบาะที่นั่งรถอิมพาลาสีฟ้าหม่นเก่าคร่ำคร่ารุ่น
ปี ๖๘ ของตัวเอง เธอจ้องผ่านกระจกหน้ารถออกไปยังแบนดอน คาร์โลล์
ที่ยืนอยู่บนเฉลียงหน้าบ้านลุงของเขา บริเวณที่เธอจอดรถไว้หลังพุ่มไม้
ข้างรอยล้อรถแทรกเตอร์ซึ่งล้อมรอบไร่ขนาดห้าร้อยเอเคอร์ของเฮนรี
คาร์โลล์ นั่นค่อนข้างไกล แต่เธอบอกได้ว่าเขาแทบไม่เปลี่ยนแปลงเลยตั้งแต่
ตอนที่เธอจอดรถอิมพาลาค้นเก่าตรงนี้ครั้งล่าสุดเมื่อสิบเจ็ดปีก่อนพอดี
ที่จริงเธอยังเก็บปฏิทินอันเล็กๆ ซึ่งมีรอยปากกาเมจิกสีแดงวงเลขวันที่เอาไว้
อยู่ในช่องเก็บของหน้ารถด้วย เว้นแต่ว่าเธอไม่จำเป็นต้องใช้ปฏิทินช่วยเตือน
วันครบรอบวันนี้ ไม่เลย เพราะในวันที่ ๒๐ ตุลาคม เมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้ว
เธอคลานลงจากเตียงและสาบานว่าสักวันหนึ่งเธอจะแก้แค้นนายแบนดอน
คาร์โลล์ ผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้

มิตซีสำรวจเงาตัวเองในกระจกมองหลัง แยะชะมัด เธอดูเหมือน
คนบ้ามากขึ้นทุกที หมอบอกเธอว่าเป็นเพราะฮอร์โมน ทำใจเสียเถอะ เธอ
ไม่ใช่สาวน้อยสดใสอีกต่อไปแล้ว เออ บางทีอาจเป็นเพราะฮอร์โมนหรือ
อาจจะไม่ใช่ก็ได้ บางทีอาจเป็นเพราะความไม่สมดุลกันของสารเคมีใน

ร่างกายที่ส่งผลให้คนกินยาโพรแซคและเซอร์โซนต้านอาการซึมเศร้าราวกับกินช็อกโกแลตเอ็มแอนด์เอ็ม แต่ก็ยังมีบางโอกาสที่ยาจะส่งผลตรงกันข้ามและทำให้ผู้ป่วยสติแตก...อย่างน้อยพี่ชายของเธอก็พูดอย่างนั้น...จนพวกเขาวิ่งผ่านที่ทำการไปรษณีย์กับสนามโรงเรียนแล้วยิงกราดใส่ผู้คนด้วยปืนกึ่งอัตโนมัติ แบบเดียวกับปืนที่วางอยู่บนเบาะข้างตัวเธอกระบอกนี้ เธอซ่อนมันอยู่ในใต้กระโปรงผ้าเดนิมเพื่อในกรณีที่ถูกตำรวจเรียกเพราะฝ่าฝืนกฎหมาย เธอไม่อยากให้นายอำเภอจอมวางได้รู้ว่าเธอพกของร้อน อย่างไม่ไยเสียช่วยนั้นชอบเรียก เพราะคิดว่าตัวเองเป็นมือปราบปืนโหดแค่ว่าเพราะเธอถือปืนและติดตราตำรวจไงๆ

พี่ชายของเธอ แจ็ค ดิลแมน มักคิดอยู่เสมอว่าตัวเองเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานให้สาว ๆ แค่ว่าเขาขว้างลูกฟุตบอลลงเ็นั้นได้ แหมคงดีนะถ้าสาว ๆ พวกนั้นได้มาเห็นเขาตรงหิ้งทุกที่ที่ถูกพ่อเลี้ยงตบที่บ้าน ไม่น่าแปลกที่แจ็คไปเป็นตำรวจหลังจากถูกไลน์แบ็กเกอร์^๖ ทำมอรองกระดูกสันหลังเคลื่อนอย่างรุนแรง ตราตำรวจกับปืนทำให้เขารู้สึกมีอำนาจและเรียกความมั่นใจที่สามแม่ทำลายทิ้งไปกลับคืนมาได้ เขาคือพี่เบิ้มดิลแมน ยอดชายผู้หยั่งรู้สรรพสิ่ง...อย่างน้อยก็จนกระทั่งแบรนดอน คาร์โลล์ โผล่เข้ามาในทีกก็ครีกระหว่างช่วงหยุดพักผ่อนเพียงไม่กี่ครั้งจากลาลาแลนด์^๗ เมื่อนั้นความภาคภูมิใจในตัวเองของแจ็คก็ตกลงเหลือเลือกเท่าเม็ดถั่ว ให้ตายสิ แจ็คน่าจะเกลียดแบรนดอน คาร์โลล์ เข้าไส้ แต่แล้วเธอเองก็เหมือนกัน

มิตซีเป็นหญิงล่ำส่อน เธอไม่ภูมิใจนัก แต่เธอก็ยอมรับ อย่างน้อยเธอก็เป็นหญิงล่ำส่อนสุดสวย ต่างจากพวกที่เธอรู้จักบางคนซึ่งไม่ละอายในการสวมเสื้อผ้าไร้วรสนิยมราคาถูกและแต่งหน้าเสียนาเดอะ สิ่งหนึ่งที่แน่นอนก็คือ เธอไม่เคยต้องอยู่บ้านตามลำพังในคืนวันศุกร์และเสาร์สมัยเรียนมัธยม ฮีโร่ จีบจ๊อยจะตายที่เธอจะมีเดทสองถึงสามรอบต่อคืน เธอมีไอ้พวกบ้ากามพากันมาต่อแถวยาวเหยียดรอเธอเทียบ

^๖ Linebacker ผู้เล่นในตำแหน่งแนวรับของการแข่งอเมริกันฟุตบอล

^๗ La La Land ชื่อเรียกเล่นๆของเมืองลอสแอนเจลิส (L.A.) รัฐแคลิฟอร์เนีย

Darkling I Listen

เธอเต็มใจยอมพลีกายเป็นครั้งแรกในวันเกิดอายุสิบสาม กับพอล กอร์ดอน หนุ่มวัยสิบเจ็ดผู้เล่นตำแหน่งกองหลังตัวสำรองของทีมทิกกี-ครีกครูเซเดอร์ส เธอแอบปีนออกจากหน้าต่างห้องนอนไปพบเขาตรงบริเวณที่ทางรถไฟตัดกับถนนไฟค์ เขามารับเธอด้วยรถกระบะฟอร์ดคันใหม่ ของพ่อและพาเธอไปขับรถเล่นจนถึงเหมือง เมื่อจอดรถ เขาก็ใช้เวลา แต่สิบนาทีกล่อมเธอให้ถอดกางเกงในผ้าฝ้ายออกได้ แต่เขาก็เงอะงะและหวาดกลัวจนเธอต้องเตือนเขาถึงสามรอบว่าถ้าเขาไม่ปลุกอารมณ์เธอเสียก่อนล่ะก็ ทั้งเธอและเขาคงจะไม่สุขสมกันเท่าไรนัก

พอลยังอุตสาหามีหน้ามาตกใจเมื่อเห็นเด็กสาวอายุสิบสามรู้ดีเรื่องการเล้าโลม เขาหัวเราะและอยากรู้ว่าเธอเริ่มมีอะไรกับผู้ชายมานานแค่ไหนแล้ว เธอคิดที่จะสารภาพว่าก็ตั้งแต่ครั้งแรกที่พ่อเลี้ยงเมาเหล้าแอบผลุบเข้าไปใต้ผ้าห่มเธอกลางดึก ซึ่งตอนนั้นเธอคงอายุได้ราวเก้าขวบ แต่ก็ตัดสินใจไม่บอกอะไรออกไป แม้แต่ในตอนอารมณ์ดีที่สุด พ่อเลี้ยงของเธอก็ยังโหดร้ายยิ่งกว่างูหางกระดิ่ง ถ้ามีนักสังคมนิยมสังหารที่หน้าตาดีขึ้นมาเคาะประตูบ้าน เขาก็จะเขี่ยนมิตซีไม่หยุดอยู่ยาวนานเป็นสัปดาห์ ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจได้ว่าถ้าเธอต้องนอนกับใครเป็นประจำ นั่นก็น่าจะเป็นความต้องการของเธอเอง และต้องเป็นคนที่ไม่ได้มีกลิ่นเหมือนเบียร์ชิลิตซ์เหม็นเปรี้ยวและทามาเล^๔ เผ็ดๆ ด้วย

เธอรู้จักแบรนดอน คาร์โลส มาเกือบทั้งชีวิต เขาแก่กว่าเธอแค่ปีเดียวและมีอายุเท่ากับแจ็ค พี่ชายเธอ พ่อแม่ของพวกเขาเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมแซมฮุสตันด้วยกัน คารา สเตซี กับจอห์น คาร์โลส จัดอยู่ในกลุ่มคนหล่อสวยเด่นดังที่เด็กคนอื่นๆ ในโรงเรียนทั้งชื่นชมและเกลียดชังหน้า พวกเขาเป็นสาวสวยที่สุด หนุ่มหล่อที่สุด โด่งดังที่สุด และน่าควงที่สุด ทั้งคู่เริ่มคบกันจริงจังเมื่อเรียนมัธยมปลายปีที่สอง จอห์นกำลังรอกุนเบสบอล ส่วนคาราก็คิดว่าตัวเองจะชนะการประกวดนางงามอเมริกาและหาทางมุ่งสู่ฮอลลีวู้ดได้ในที่สุด แต่เพราะถุงยางอนามัยรั่ว

^๔ Tamale ของกินชนิดหนึ่งของชาวอเมริกันพื้นเมือง ประกอบด้วยแป้งข้าวโพดกับเครื่องปรุง ห่อไปข้าวโพดแล้วนี้

ตอนเรียนปีสุดท้ายนั้นอะไร คาร่าจึงตั้งท้อง และจอห์นก็จำเป็นต้องยอม เลิกเล่นเบสบอลไปทำงานที่โรงเลื่อยเพื่อหาเลี้ยงภรรยาและลูกชาย

แบรนดอนแทบจะยังไม่ทันได้ถ่ายรดผ้าอ้อมผืนแรกตอนที่คาร่าซึ่ง สามีกับลูกไปกินเซลทาว์น จากนั้นจอห์นและแบรนดอนย้ายไปอยู่กับเฮนรี และเบอร์นิซ (แม่ของคาร่าซึ่งเป็นผู้ปกครองที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของเธอ เพิ่งตายไปเมื่อหกเดือนก่อนหน้านั้น) เหตุการณ์หลังจากนั้นดำเนินไปด้วยดี จนกระทั่งจอห์นถูกกองท่อนซุงของต้นสนหล่นลงมาทับเสียชีวิตในอีกสี่ปี ต่อมา และคาร่าซึ่งประสบความสำเร็จระดับหนึ่งจากการแสดงโฆษณาและ ได้บทเล็กๆน้อยๆในละครน้ำเน่าก็โฉบกลับมาในทีกก็ครีกแล้วยึดตัว ลูกชายคืนไปก่อนที่เฮนรีและเบอร์นิซจะทันได้เปลี่ยนชุดจากงานศพ

คาร่า สเตซี คาร์โลล์ พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าหญิงสาวหน้าตาดีที่มี พรสวรรค์เล็กน้อยนั้นสามารถหนีออกไปจากทีกก็ครีก เทกซัส และประสบความสำเร็จในฮอลลีวู้ดได้ คนในทีกก็ครีกเปรยอยู่บ่อยๆว่ามิตซึกีสวย พอๆกับคาร่า คาร์โลล์ อย่างน้อยพวกเขาก็บอกอย่างนั้นสมัยที่เธอเรียน มัธยม และ ณ ตรงนี้ ในเบาะหลังรถคันเดียวกันนี้ แบรนดอนก็บอกกับ เธอเองว่าเธอมีดีพอที่จะไปเป็นดาวรุ่งในฮอลลีวู้ด และถึงกับจะแนะนำเธอ ให้ตัวแทนของเขาเลยด้วย และขณะที่เธอตรึงสายตาจับจ้องไฟเพดานรถ พลังเกี่ยวขาโอบรอบสะโพกของเขากำลังโถมกระแทก ซึ่งนั่นเป็นการ ลักลอบได้เสียกันเพียงครั้งเดียวของทั้งคู่ก่อนเขาจะจากไปในวันรุ่งขึ้นเพื่อ เล่นหนังที่ทำให้ตัวเองได้รางวัลออสการ์ในที่สุด เธอก็ตัดสินใจในช่วงปริศนา ว่าแบรนดอน คาร์โลล์ จะเป็นใบเบิกทางให้เธอได้หลุดพ้นจากบ้านนอก คอกนาแห่งนี้

แต่แน่นอนว่าในตอนนั้นเธอไม่รู้ว่าจะตัวเองตั้งครภได้สองเดือนแล้ว เธอไม่รู้ว่ามีใครเป็นพ่อเด็ก อาจจะเป็นไอ้สารเลวคนหนึ่งจากครึ่งโหลในทีกก็- ครีก รวมถึงพ่อเลี้ยงของเธอเองด้วย แต่นั่นไม่สำคัญ เธอคิดว่าสิ่งที่ แบรนดอน คาร์โลล์ ไม่รู้นั้นคงไม่ทำให้เขาเดือดร้อน เธอออกไปว่าเด็ก ในท้องเป็นลูกเขา แต่เธอไม่ได้เตรียมใจรับมือกับคาร่า นางแม่มดร้ายแห่ง ชายฝั่งตะวันตกที่ขี่ไม้กวาดพุ่งเข้ามาและเอาเงินฟาดหัวแม่เธอมากพอที่จะ

Darkling I Listen

จ่ายเป็นค่าทำแท้ง ค่าหย่าร้าง และอย่างน้อยก็พอให้แม่ใช้เป็นค่าย้ายไปอยู่ที่แทมบ้าในฟลอริดา ที่ซึ่งแม่ได้แต่งงานกับพนักงานขายบ้านเคลื่อนที่ในอีกสามเดือนถัดมา แต่ทั้งคู่ก็ตายในเหตุการณ์ขณะเดินทางไปดิสनीเวิลด์ระหว่างฮันนีมูน

ตายไปซะได้ก็ดี มิตซีคิดขณะมองตาแก่เฮนรี คาร์โลล์ เดินลงบันไดเฉลี่ยงมาคุยกับหลานชาย แม่เธอสมควรตายแล้วที่ปล่อยให้สามีมาลวงเกินลูกสาวตัวเอง สาสัมกับแม่แล้วที่ลากลูกสาววัยสิบเจ็ดไปร้านรับทำแท้งเถื่อนโลโครกในห้องถื่นและให้เซอะไรบางอย่างซึ่งมีหน้าตาเหมือนที่คืบน้ำแข็งชูดทารกในห้องออกไป ทำให้อวัยวะภายในของเธอเสียหายจนเธอไม่อาจมีลูกได้อีก

มิตซีลากปืนมาวางบนตักขณะมองเฮนรีหายกลับเข้าไปในบ้าน เธอรู้สึกคลื่นไส้อีกครั้ง เหมือนกับทุกๆ ครั้งตลอดหลายปีที่ผ่านมาเมื่อนึกถึงตอนที่แบรนดอนมืออะไรกับเธอบนเบาะหลังรถอิมพาลา แปลกดีที่เธอไม่เคยรู้สึกรู้สากับผู้ชายคนอื่นที่มาหายใจรดตัว ทำน้ำลายหกใส่ หรือถูเธอ เธอแค่นอนลงและปล่อยให้พวกเขาได้ทำตามใจชอบ แต่เธอกลับรู้สึกอะไรบางอย่างกับแบรนดอน เขาทำให้เธอรู้สึกเป็นคนพิเศษ พาเธอไปเที่ยว ชื่อของขวัญให้ เปิดประตูรถให้ราวกับเธอเป็นสุภาพสตรี บอกว่าเธอสวยเกินไปที่จะมาเสียเวลาลอยอยู่ในทีกก็คริก และเธอก็เชื่อเขา ทุกคำพูดบัดซบนั้น ทุกรอยยิ้ม

แล้วเขาก็ทิ้งเธอ

บดขยี้ความฝันของเธอ

ทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นขี้หมาได้รองเท้าคนอื่นเป็นครั้งแรก ขณะที่เขาเดินจากไปรับรางวัลอะคาเดมี่และเดินร่ำไต้รุ่งกับเจ้าหญิงไดอาน่า “ไอ้สารเลว” เธอเอ่ยลอดไ้ฟัน แล้วกระแทกหมัดลงบนพวงมาลัยรถ